

[Henry Christensen.]

deltage i forhandlinger med regeringen. Nå, det tror jeg såmænd ikke, for vi har ikke igennem de erfaringer, vi har indhøstet, næret så synderlig stor tiltro til, at der mere her i folketinget under den samarbejdsaftale, der var med SF, fandtes et frit og uafhængigt socialdemokrati. Det var jo netop bundet af en samarbejdsaftale med SF, som socialdemokratiet frit valgte, men som naturligvis ganske klart måtte afstedkomme den virkning, at vi så meget desto mere måtte stille os i opposition til et dansk socialdemokrati, der så ensidigt parlamentarisk bandt sig.

Ja vel, siger man, men nu, nu står vi jo og mangler de 5-6 venstrefløjsstemmer, nu kunne I da gå ind i forhandling, nu kunne det da være, der var noget at forhandle om, nu kunne I da stemme for de to forslag, og Henry Christensen, siger hr. Per Hækkerup, har jo oven i købet sagt, at noget af det er udtryk for en vis begyndende forståelse af en indkomstpolitiks nødvendighed. Ja vel, men hvad ville resultatet være? At i samme øjeblik vi havde sikret regeringens fortsatte eksistens, så eksisterede der stadig et flertal af de medlemmer, der har socialistisk samfundsanskuelse — jeg ser bort fra hr. Erhard Jakobsen — så eksisterede der stadig et flertal af de to partier. Hvilken som helst garanti havde vi og havde befolkningen for, at man så ikke ville fortsætte som hidtil med at majorisere, med at fremhæve: vi har flertallet, og flertallet vil blive brugt — underforstået: mod os andre, underforstået eller sagt lige ud af hr. Per Hækkerup: til at gennemføre alt det, vi er enige om de to partier imellem, mod os andre. Tror man, det skulle være vores opgave at sikre det parlamentariske grundlag for en politik på en lang række områder, som vi er klart modstandere af? Jeg tror derfor, statsministeren og befolkningen ganske klart forstår, hvorfor det er nødvendigt for os at gøre, hvad vi kan for at ændre den politiske stilling her i landet.

Se, med hensyn til forståelse af den økonomiske politik i situationen, så har vi nu fået læst op nogle af de punkter, man mente at kunne blive enig om, og jeg må ærligt talt sige, at jeg føler mig ikke aldeles overbevist om, at dette land med den stilling, vi har, karakteriseret af nogle af de oplys-

ninger, jeg nu har gentaget her, specielt befinder sig i en situation, hvor vi er i stand til at gøre en særlig energisk indsats for at få sat arbejdstiden ned til 40 timer som det mest aktuelle og påkrævede i løsningen af spørgsmålet om Danmarks økonomi. Det er, når man sætter det frem, netop udtryk for det manglende mod — som jeg sagde til hr. Per Hækkerup — til at erkende, hvad der er brug for i Danmark i øjeblikket.

Finansministeren var inde på nogle af de grunde, jeg har anført på venstres vegne, til at gå imod det ultimativt sammenkædede oplæg, der foreligger her. Finansministeren finder, at der er en rimelig social balance i det. Vi finder i venstre ikke, at der er en rimelig social balance i forholdet, når finansministeren, der i den henseende er placeret, som jeg sagde forleden dag, på den grønne gren, er sikker på at få udbetalt 1 dyrtidsportion på 2.000 kr. mere efter 1. januar og slipper for særskat, mens de mennesker — som jeg ganske rigtigt nævnedes — der har indtægter på 25.000 kr. og går ned i indtægt, i princippet og i kroner og øre skal betale en særskat. Det finder vi ikke er en afbalanceret byrdefordeling; det finder vi stadig ikke trods finansministerens påstande.

Hvad angår diskussionen om selvpensionister, ja, så er det rigtigt, som finansministeren fremhævede, at vi fik regeringens tilslutning forleden dag til at gennemføre en lempelse af beskatningen for selvpensionister, og jeg vil gerne, som jeg gjorde forleden dag, takke regeringen for denne tilslutning, og fordi vi fik gennemført denne velbegrundede og rimelige lempelse. Men der kan da ingen mening være i, at vi i den ene uge gennemfører en lempelse af beskatningen for selvpensionister og så minsandten i næste uge gennemfører en skærpelse af beskatningen for selvpensionister. Nej — finansministeren ryster på hovedet — det kan der ingen mening være i. Så meningsløs er regeringens politik altså.

Der kunne til de bemærkninger, der er fremført, naturligvis være grund til at sige adskilligt mere. Jeg skal bare gøre én bemærkning mere til hr. Per Hækkerup, der var inde på mine bemærkninger om en politik til gavn for lønmodtagerne eller arbejderne. Jeg er glad for, at hr. Per Hækkerup i dag siger, at det, det drejer sig om, er en